

ligning med Ordningen af 1909, at det ærede Medlem vil spare de mange Millioner Kroner, og det refereres ogsaa stadig i Pressen paa Langeland. Og saa vil jeg endelig nævne som et Bevis paa, at der virkelig finder en Reduktion Sted — idet jeg stadig betoner, at det samtidig er en mere tidssvarende Ordning, vi gaar over til —, at Manddagens Antal efter Ordningen af 1909 var 3 155 150, medens de efter Ordningen af 1922 er 2 181 300. Man vil altsaa se, at Manddagens Antal gaar ned med ca. 1 Million, fordi vi faar en kortere Tjenestetid for de fleste Vaabens Vedkommende. Dette forekommer mig ogsaa at være et Tal, som de Herrer skal lægge Mærke til, naar de argumenterer med, at det er en saa kostbar og dyr Ordning, vi har faaet i 1922. Jeg tror, de lige saa godt kan kapitulere med det samme, for de har ingen Argumenter at anføre for, at det er en dyr Ordning, som vi vedtog i 1922, og som nu skal føres ud i Livet. Jeg har allerede udtalt, at selv i Sammenligning med den lemlæstede Ordning, som vi lever under, med den mindre Indkaldelse og det store Antal Befalingsmænd i Sammenligning med den Styrke, der aarlig bliver indkaldt, er den nye Ordning billigere; det er aldeles afgjort, men jeg ved, det nytter ikke meget at diskutere med det ærede Medlem Hr. P. Munch, for han bøjer sig ikke, inden han ser Statsregnskabet's Tal; men saa vil han komme til at bøje sig. Jeg har altsaa paavist — og det forekommer mig paa en saadan Maade, at man i Virkeligheden ikke er i Stand til at gaa imod det —, at i dette Øjeblik, hvor vi paa alle Omraader er inde i en Periode, hvor man maa finde paa Beparelser, er dette ogsaa sket for de militære Budgetters Vedkommende. Det er en given Sag, at alle disse Beparelser ikke kan komme paa een Gang, men man ved jo, hvorledes Bevægelsen har været under denne Regerings Førerskab. Man er begyndt med at nedsætte disse smaa Spareudvalg, der paa de store Statsinstitutioners Budgetter har sparet mange, mange Millioner. Og saaledes vil man vedblive at gaa frem og se alle Budgetter efter, indtil vi endelig naar Balance. Men jeg vil stærkt fremhæve, at de militære Budgetter var nogle af de allerførste, der maatte holde for i Retning af Nedskæring. Jeg mener, som sagt, at have dokumenteret, at i Forhold til Ordningen af 1909 har der fundet en meget betydelig Reduktion Sted, det bliver meget billigere for Staten.

Jeg takker de ærede Medlemmer Hr. I. A. Hansen og Hr. Pürschel for deres velvillige Udtalelser og anbefaler ligesom de at vedtage Lovforslaget her ved tredie Behandling.

L. Rasmussen: Det ærede Medlem Hr. Pürschel mente, at han, naar han talte om denne Sag, ikke var i Stand til at svinge sig op til nogen væsentlig Højde. Det forstaar jeg saa udmærket godt. Han er nødt til at holde sig nede ved Jorden. Og der skinnede heller ikke Skygge af Tilfredshed eller Tillid til denne Ordning ud af hans Udtalelser. Der kunde fornuftigvis heller ikke skinne noget saadant ud deraf. Derimod fik vi nu at vide, baade af ham og af den højtærede Minister, at de har Tillid til den kommende Valgdag, til Sejr for de to Partier paa den. Det er dog egentlig ret trøstende en enkelt Gang at faa en saadan Udtalelse at høre. De Herrer paa-staar begge, at det er en Tillid, de længe har haft, men saa har de haft en glimrende Evne til at skjule den. Vi har aldrig mærket det før. De Konservative er altsaa sikre paa, at de vil sejre næste Valgdag. Vi vil jo snart faa en Prøvesten for, om de virkelig mener det, nemlig naar Nedsættelsen af Konjunkturtillægget kommer for. Det ærede Medlem Hr. Pürschel har jo højtidelig erklæret, at han ikke vil gaa med dertil, og saa siger Regeringen: „Saa faar I Valg“. De maa da være bange for at sejre, kan jeg tænke mig. Thi de kryber til Korset, naar bare Valget stilles i Udsigt. Derfor er de, hver Gang Regeringen har sagt Valg, krøbet til Korset. Det er altsaa deres Tro til Valget. Medens den højtærede Forsvarsminister har Tro til, at næste Valgdag skal øge Venstres Styrke, tror det ærede Medlem, at den skal øge de Konservatives Styrke. Men den højtærede Statsminister sagde noget ganske andet, da han var til Banket her i København. Da sagde han nemlig ud ad Vinduet til de Konservative: Hvis I ikke makker ret, faar I en Omgang Socialisme. Mon det skulde være, fordi Socialdemokraterne vilde tabe ved næste Valg, at de skulde have den Omgang Socialisme. Almindelige Mennesker vilde opfatte det som et Bevis paa, at Socialdemokraterne vilde sejre. Men naar de Herrer har saa stor Tro paa næste Valgdag, hvorfor vil de saa gøre den her foreliggende Ordning dyrere, end den behøver at blive? Det, Mindretallet vilde ved at forlange Udsættelse, var, at vi skulde vente, indtil der har været afholdt et Valg. Var de sikre paa dette Valg, kunde de jo have gennemført deres Ekspropria-